

Tankemylder



Kapitel 1 - Tankemylder



Duften af lasagne hænger i luften.

Mor skærer et stykke til hver, mens Mia dingler med benene og rammer stolen med små smæld.

På gulvet sidder Nelli – den lille terrierblanding – og ser op med øjne, der næsten glitrer af håb.

“Nej, Nelli,” siger mor med et smil. “Du får ikke mere ost.”

Nelli piber lavt, som om hun protesterer, og Sofia fniser. Da mor vender sig mod komfuret, lader Sofia en lille ostebid glide ned fra tallerkenen.

Hunden snupper den i et hurtigt snap og slikker sig om munden.

“Marie og jeg red på Lasse i dag,” siger Sofia og tager en bid.

“Han var helt vild. Vi galopperede ned mod åen, og han ville slet ikke stoppe.”

“Bare du ikke faldt af,” siger mor og hælder vand i glassene.

“Nej, jeg holdt fast,” smiler Sofia. “Men Marie sagde, jeg så helt bange ud.”

“Gjorde du det?”

Sofia trækker på skuldrene. “Måske lidt. Hun griner bare. Men...”

Hun synker resten af sætningen.

Mor sender hende et blødt blik. “Du ved godt, hun driller, fordi hun holder af dig, ikke?”

Sofia nikker, men noget inde i hende strammer alligevel.

Hun ville ønske, hun kunne lade de ord glide ind – men de sætter sig fast, som små sten i skoen.

I baggrunden kører fjernsynet.

På skærmen flimrer billeder af mørke røgskyer og orange flammer.

“Store skovbrande i Sydeuropa,” siger en stemme. “Flere hundrede familier evakueret.”

Mia stopper med at tygge. “Mor, brænder det hele ned?”

Mor skynder sig at slukke. “Nej, nej. Det er langt væk. Spis nu, skat.”

Men Sofia ser stadig billedet for sig.

Et lille dyr løber mellem flammerne.

Hun mærker et stik i brystet – som en gnist, der ikke vil slukkes.

Senere, da huset sover, sidder hun på sengekanten.

Mørket føles tæt.

Nelli ligger ved hendes fødder og drømmer, poterne bevæger sig som om hun løber.

Sofia burde sove. Hun prøver - men tankerne vælter frem, hurtigere end hun kan følge.

Om Marie, om mor, om alt det, hun så på skærmen, hun vender sig om på siden.

Skyggerne på væggen bevæger sig som bølger, det er bare lyset fra gadelampen - det ved hun godt - og alligevel ser det ud, som om væggen ånder.

Hun lukker øjnene og trækker vejret langsomt, men tankerne bliver ved; som små fugle, der ikke kan finde et sted at lande.

Og så, stille, begynder rummet at forandre sig, først mærker hun en svag duft - noget frisk, som regn på varm jord.

Så ændrer lyset sig, gadelampens gule skær bliver blødere, som om den smelter og skyggerne glider sammen og danner bevægelser, der ikke længere hører hjemme i hendes værelse, dynen føles lettere og luften varmere.

Nelli løfter hovedet og logrer svagt, men uden at gø. Sofia åbner øjnene - langsomt, som om hun ikke er helt sikker på, om hun tør. Hun ligger ikke længere i sit værelse.

Sengen står midt i en eng, og alt omkring hende gløder i dæmpet, gyldent lys, græsset vugger i en vind, der dufter af honning og blomster.

Et sted i det fjerne hører hun lyden af hove og ud af tågen træder Lasse - eller, næsten Lasse.

Hans pels skinner som sølv, og midt på panden glimter et svagt, hvidt lys, ikke et skarpt horn, men et glimt, som om verden prøver at vise hende noget, hun allerede ved.

Sofia sætter sig op, hjertet banker stadig hurtigt, men ikke af frygt, lyset fra hestens pande rammer hende i brystet, og alt, der før føltes foruroligende, bliver stille.

Hun rækker hånden frem, og da hendes fingre rører den varme hud, hører hun en stemme – ikke højt, men tydeligt:

“Du er ikke dine tanker, Sofia. Du er den, der ser dem.”

Hun står helt stille, mærker vinden glide forbi, som et suk fra verden selv.

Så lukker hun øjnene, og alt, der var støj, bliver til ro.

Kapitel 2 – Når verden bliver for stor



Da Sofia vågner, hænger solen hænger lavt over tagene, alt er stille – så stille, at hun et øjeblik tror, hun stadig drømmer, rummet dufter af morgen, og Nelli ligger tungt ved hendes fødder.

Men der, midt på dynen, ligger noget, der ikke hører til:
Et enkelt, blankt græsstrå, fugtigt som dug.

Hun rører det med fingerspidserne, det føles virkeligt, som et lille bevis på, at natten ikke bare var en drøm.

Hun lægger det forsigtigt i sin skrivebordsskuffe, lukker den langsomt og går ud i køkkenet.

Mor står allerede med kaffen, duften af ristet brød og smør fylder rummet, Mia sidder med sin bamse og tegner kruseduller på et stykke papir.

“Godmorgen, søde,” siger mor og kysser Sofia i håret. “Sovet godt?”
Sofia nikker. “Tror jeg.”

Radioen summer i baggrunden – først musik, så en stemme, der taler om noget alvorligt.

“De kraftige storme i
Sydeuropa har efterladt
tusinder uden strøm...”

Mor sukker og skruer ned. “Der er altid et eller andet.”

Men Sofias blik hænger ved radioen.

Storme. Floder. Flammer.

Hun mærker, hvordan billederne sætter sig fast som små frø i maven. Hun prøver at spise sin bolle, men den smager ikke af noget.

I skolen føles luften tung, og selvom solen skinner ind ad vinduet, hjælper det ikke.

Læreren taler om klima og forandringer og Sofia prøver at lytte, men ordene flyder sammen som vand.

I frikvarteret sidder hun sammen med Marie på den kolde mur bag skolen.

Lasse står på marken bag hegnet, og vinden løfter hans manke i bløde bølger

“Han ser fredelig ud,” siger Marie. “Tænk at være en hest. Bare stå der og ikke tænke på noget.”

“Ja,” siger Sofia lavt. “Det må være rart.”

Marie smiler og rejser sig. “Kom, vi går ind.”

Men Sofia bliver siddende lidt, hun ser ud over marken.

Lasse drejer hovedet og ser direkte på hende – og et øjeblik synes hun, at noget i hans blik glimter, bare et strejf af lys, midt i det almindelige.

Om aftenen er huset stille, Mia snorker, mor synger lavt et sted i mørket.

Sofia ligger vågen, tankerne vokser, de bliver til bølger, til storm, til tusind små stemmer, der taler på én gang.

Hun trækker vejret, prøver at holde fast i roen – i den bløde stemme fra natten før.

Men lyset fra gadelampen flimrer, skyggerne bevæger sig, vinden rører gardinet, og et svagt lys presser sig ind mellem folderne.

Hun lukker øjnene og mærker det igen – suget i kroppen, som en stille overgang mellem verdener.

Hun står igen på engen, denne gang er himlen ikke gylden, men tung og grå, græsset bøjer sig for vinden, og luften dufter af regn og jord.

Sofia mærker frygten komme – men ikke som et chok, mere som et tryk bag brystbenet, hun ved, den er hendes egen.

Enhjørningen træder nærmere, den ser på hende med ro og varme – i det øjeblik forstår hun:

Stormen omkring hende er den samme, som den hun bar indeni. Hun tager et skridt frem.

“Jeg kan ikke stoppe det,” hvisker hun. “Men jeg kan blive stående.” Lyset i hornet vokser, og vinden letter, bladene løfter sig, danser et øjeblik og falder så til ro.

Et glimt af klar himmel åbner sig over hende, enhjørningen nikker og Sofia mærker, hvordan luften bliver let igen – som et åndedrag, der endelig fandt vej ud.

Da hun vågner næste morgen, skinner solen på dynen, Nelli sover tungt.

I vindueskarmen ligger en enkelt, tørret blomst, hun ikke kan huske at have plukket.

Hun smiler for sig selv og hvisker:

“Jeg blev stående.”

Kapitel 3 – Skyggerne i engen



Regnen har varet hele dagen, den trommer mod ruden, mens Sofia laver lektier ved køkkenbordet, papiret er fyldt med små blyantsmærker, hvor hun har visket ud for mange gange.

Mor laver te, Mia ligger på gulvet og tegner enhjørninger med vinger og stjerner.

“Det er sådan en, Sofia ser i sine drømme,” siger hun og rækker tegningen op.

Sofia stopper med at skrive, “Hvordan ved du det?”

Mia trækker på skuldrene. “Du siger det i søvne nogle gange.”

Mor smiler. “Sådan nogle drømme gad jeg godt have.”

Sofia smiler tilbage, men hendes fingre bliver ved med at knuge blyanten.

For det føles ikke bare som drømme, det føles som... virkelighed på en anden frekvens.

Senere, da alle er gået i seng og huset igen bliver stille, sidder Sofia på sengekanten med Nelli i armene.

Udenfor hænger tågen lavt over gaden, lyset fra lygten får det til at ligne, at verden svæver i vand.

Hun trækker vejret dybt, som hun har lært, men tankerne kommer alligevel.

De kravler frem, én efter én.

Marie grinede i dag — var det af mig?

Hvad hvis mor bliver syg?

Hvad hvis verden aldrig bliver rolig igen?

Hun prøver at trække vejret gennem dem, men det føles som at stå i modvind, hun trækker dynen op over hovedet og prøver at finde roen.

Lige dér, i det mellemrum mellem vågen og søvn, sker det igen.

Det begynder med lyden af regn, der ændrer sig — fra slag mod ruden til en hvisken, som nogen, der kalder hendes navn.

Lyset fra gadelampen skifter tone, bliver blåligt og varmt på én gang, gardinet bevæger sig, selvom luften er stille, sengen føles lettere.

Hun lukker øjnene og da hun åbner dem, står hun på engen. Men denne gang er luften mættet, som efter torden, jorden under hendes fødder er fugtig og mørk og langs kanten af engen bevæger noget sig - Skygger først små, som tågestriber, men de vokser, de bevæger sig i bølger, nærmer sig, glider forbi, kommer igen. Sofia træder et skridt tilbage. "Hallo?" kalder hun, ingen svarer. Men hun hører noget — hvisken, som hendes eget navn opløst i vinden.

"De grinede af dig..."

"Du sagde noget dumt..."

"Du burde ikke være så følsom..."

Stemmerne kommer fra skyggerne, de lyder som hende selv, men forvrænget, som tanker, man har tænkt for mange gange.

Hun vil løbe, men fødderne føles tunge, maven strammer.

Alt i hende vil væk, men så ser hun lyset, bag hende står enhjørningen, dens horn gløder svagt, som en stille sol midt i tågen, blikket er roligt og fast.

Den siger ikke noget, men Sofia forstår alligevel.

Se på dem.

Hun vender sig mod skyggerne igen, de hvirvler tæt omkring hende, men nu ser hun, hvad de er: ikke monstre, ikke trusler — bare tanker, former af frygt og tvivl.

Hun ser dem klart, som om de består af gennemsigtig røg, hun trækker vejret ind, og da hun ånder ud, bevæger de sig, de opløses, som dug i sollys, og bliver til små glimtende støvkorn, der stiger mod himlen.

Enhjørningen går hen til hende.

Dens ånde føles varm mod hendes pande. "Du er ikke dine skygger," siger en stemme, der kun eksisterer inde i hende.

"Når du ser på dem med mod, forsvinder de."

Hun lukker øjnene, og da hun åbner dem igen, er engen stille.

Luften dufter af regn og ny jord, et sted højt over hende bryder månen gennem skyerne.

Da hun vågner næste morgen, føles kroppen tung og rolig på samme tid.

Hun går hen til spejlet, der, midt i håret, sidder et lille glimt af sølv – et hår, der glitrer i lyset.

Hun smiler.

Nelli gør svagt, og Sofia sætter sig ned ved siden af hende, hun klør hende bag øret og siger lavt:

“Jeg så skyggerne, Nelli.

Men jeg blev.”

Hunden sukker og lægger hovedet i hendes skød, udenfor bryder solen gennem skyerne, lyset rammer ruden og kaster et svagt mønster på væggen – som en bølgende eng.

Kapitel 4 – Et lys i mørket



Solen hænger lav over marken, da Sofia og mor cykler til skole, luften dufter af efterår — vådt løv, mudder og noget sprødt, som om dagen lige er blevet vasket ren.

Hjulene synger mod asfalten, og vinden river lidt i hendes halstørklæde — det føles godt, næsten som om verden puster hende blidt i nakken.

Mor smiler, da de stopper foran porten.

“Ha’ en god dag, min pige. Husk at trække vejret indimellem.”

Sofia nikker, lidt genert, men hun lægger mærke til, hvordan ordene varmer.

I klassen er det som altid en massiv uro af støj fra grin, papirer der rasler og et virvar af lyde fra mobilene, der flittigt bliver brugt inden de skal afleveres.

Marie sidder ved siden af hende og tegner små hjerter i marginen af et kladdehæfte.

“Vil du med hjem i dag?” spørger hun.

“Jeg skal til stalden,” siger Sofia. “Men måske bagefter.”

“Okay,” siger Marie og smiler. “Jeg kan hjælpe dig med at børste Lasse, han elsker mig jo næsten mere end dig.”

Sofia fniser, det føles rart at grine — sådan rigtigt, men inde bag latteren ligger en lille skygge af tvivl.

Vil Marie stadig synes, hun er sjov, hvis hun vidste, hvordan hun har det?

Hvis hun vidste, at hun nogle aftener ligger vågen og er bange for alt muligt, hun ikke kan forklare?

Stalden ligger nabo til skolen, så snart de får fri skynder de sig over til Lasse.

Luften er kold og fugtig, og der dufter beroligende af hør og hest. Lasse står og døser i boksen, tung og tryk som et bjerg, Marie kilder ham i mulen. “Hej gamle ven,” siger hun.

Sofia står ved siden af og ser, hvordan hestens ånde damper som små skyer.

“Han er god til at lytte,” siger Sofia lavt.

“Ja,” siger Marie. “Han dømmer aldrig.”

Ordene hænger mellem dem, som noget vigtigt forklædt som en spøg - Sofia mærker et stik af mod.

"Jeg... får nogle gange ondt i maven af at tænke for meget," siger hun.

Marie stopper med at børste. "Tænke på hvad?"

"Alt muligt: Skolen, verden, nogle gange ting, jeg ikke engang kan gøre noget ved."

Marie kigger på hende, ikke med undren, men med et blik, der er blødt og åbent.

"Det kender jeg godt," siger hun. "Jeg får sådan nogle billeder i hovedet om natten som film, der ikke vil stoppe."

Sofia ser på hende, noget letter inde i brystet, som en fugl der løsner sig fra en gren.

"Så er vi to," siger hun.

Senere, da hun ligger i sengen, kan hun mærke den lette varme fra det, Marie sagde, tanken om ikke at være alene breder sig som et lille lys i mørket.

Hun vender sig om, Nelli trækker vejret tungt ved hendes fødder og Mia snakker i søvne inde ved siden af.

Men ellers er der stille, Sofia lukker øjnene og lyset fra gadelampen bliver svagere, men et andet lys tændes — et, der ikke kommer udefra og lige der mellem søvn og vågen er hun er tilbage på engen. Denne gang er himlen klar, ingen storm, ingen skygger.

Kun små glimt, som ildfluer, der svæver gennem luften.

Hesten står midt i lysene og ser på hende, rundt omkring den spirer små blomster frem i græsset, Sofia går nærmere.

Da hun rører ved dens hals, mærker hun varmen strømme gennem fingrene, lyset breder sig ud i engen, som om verden selv trækker vejret.

"Det føles rart her," siger hun.

Og stemmen, som ikke er helt hendes egen, svarer:

"Når du deler mørket, finder lyset vej."

Hun står der længe, midt i den stille, glødende nat.
Og da hun vågner næste morgen, føles alt... lidt lettere.
Ikke fordi tankerne er væk — men fordi hun ved, at hun ikke skal
bære dem alene.

Kapitel 5 – Stormen



Luften i klasselokalet er tyk af hvirken, blyanter glider over papir, stole skraber mod gulvet.

Sofia sidder bøjet over sin opgave og prøver at finde ordene, men tankerne vil ikke stå stille, hver gang hun skriver noget, ser det forkert ud, hun visker ud, skriver igen, visker ud.

"Er du snart færdig?" spørger Marie bag hende.

"Tror det," siger Sofia, selvom hun ikke er.

Et par af drengene fniser, hun hører sit navn i en hvirken, men tør ikke vende sig om, noget i hendes mave trækker sig sammen, en sitren af varme og skam.

Da læreren spørger, om der er en som vil læser højt fra opgaverne, rækker Sofia hånden halvt op, men tøver.

Marie rækker sin i stedet og Sofias hånd falder ned som en fugl, der har mistet vinden.

I frikvarteret sidder hun på den kolde mur og piller i sin madpakke, Marie står sammen med nogle af de andre piger, de griner højt, peger, fortæller noget.

Sofia kan ikke høre, hvad det handler om, men latteren skærer i maven som små knive, hun ved godt, det sikkert ikke er hende, de griner af; men hun ved det ikke helt, hun pakker madpakken sammen og går hen til hegnet.

Lasse står på den anden side, tillidsfuld og rolig som altid, hun lægger hånden mod hans mule.

"Du forstår det, ikke?" hvisker hun. "At nogle dage føles som stormvejr, selvom solen skinner." Hesten pruster lavt, som et svar. Om aftenen regner det igen, mor spørger, hvordan dagen har været, og Sofia siger bare: "Fint."

Hun kan ikke finde de rigtige ord, de sidder fast et sted mellem hals og hjerte.

Senere, da hun ligger i sengen, begynder tankerne igen at rulle, hun ser Maries smil, drengenes blikke, klassens latter.

Det hele bliver til et kaos af billeder, som om nogen ryster hendes hoved mens billederne flyver rundt.

Hun lukker øjnene, trækker vejret, prøver at huske hesten og engen, prøver at finde roen, hun ønsker sig tilbage; men lige da hun lader søvnen komme mærker hun en trykkende tung luften og da hun åbner øjnene, står hun midt i mørket.

Engen er der stadig, men himlen har revet sig løs, vinden flår i træerne, og lynet skærer himlen over, luften lugter af regn og elektricitet.

Midt i det hele hører hun en lyd — en dyb, brølende lyd, som ikke helt er dyr, ikke helt storm, noget bevæger sig i tågen.

Et væsen træder frem: en skabning af vind og skygge, med øjne som ravlignende glimt og en manke af lyn.

Stormen samler sig omkring det, som om det er stormen selv.

Sofia mærker hjertet hamre. "Jeg vil vågne," tænker hun, men fødderne vil ikke flytte sig.

Dyret nærmer sig, og hver gang det trækker vejret, bølger vinden gennem engen, hun mærker frygten skylle op som en bølge – men så husker hun hestens blik.

Hun lukker øjnene, trækker vejret én gang, to gange, da hun åbner dem igen, står den hvide hest bag hende.

Lyset fra dens pels kaster en svag glød omkring dem, og vinden standser et sekund.

Sofia går frem, stormdyret brøler, men hun hører ordene bag lyden: "Du er ikke stærk nok, de griner af dig, du kan ikke styre noget."

Hun mærker tårerne presse sig på, men denne gang løber hun ikke, hun tager et skridt tættere på.

"Jeg er bange," siger hun, stemmen dirrer. "Men jeg bliver her."

Stormdyret rykker sig, lynene blinker, vinden river i hendes hår — men den vælter hende ikke, hun tager endnu et skridt.

“Du må godt være her,” siger hun. “Men du må ikke bestemme.”
Og langsomt, som et bål der mister sit brændsel, falder stormen,
væsnets øjne dæmpes, dets manke af lyn bliver til lysende støv, som
falder til jorden og forsvinder.

Tilbage står kun vinden – stille og ren.

Den hvide hest lægger sin mule mod hendes pande, Sofia lukker
øjnene, og et svagt lys breder sig i brystet.

Da hun vågner næste morgen, regner det stadig udenfor, men
regnen lyder anderledes, blidere. Som et åndedrag.

Hun ligger stille et øjeblik, mens Nelli strækker sig ved hendes
fødder.

Der er stadig uro i kroppen – men ikke som før, nu føles det som
noget, der kan rummes.

Hun rejser sig, går hen til vinduet og lægger hånden mod ruden,
regndråberne løber ned ad glasset, én efter én, som tanker, der
endelig får lov at falde.

Kapitel 6 – Hjertefloden



Dagen efter er stille, luften er tung og fugtig, og alt udenfor glimter i gråt, træerne drypper og fuglene tier.

Verden ser ud, som om den trækker vejret langsomt igen — ligesom Sofia, hun går i skole med hættens trukket op og skoene, der suger vand fra pytterne, alt føles dæmpet, men på en rolig måde, som om stormen, både den ude og den inde i Sofia, har efterladt noget klart i luften.

Marie smiler til hende i skolegården og de følges ind, det er en kort skoledag, hvor de har klassenstid, de snakker om den kommende skolefest og Sofia kommer med forslag til årets tema. Alle i klassen støtter hendes ide og det føles fantastisk indeni.

Om eftermiddagen rider Sofia på Lasse, regnen har gjort marken tung, mudderet sprøjter omkring dem, den dejlige følelse af at de andre kunne li hendes ide, er der stadig og mens Lasse galopere føler Sofia nærmest hun flyver - Sofia elsker det, lyden af hestens ånde, rytmen under hende, vinden i håret — det hele føles som musik, som noget, der bevæger sig i takt med hendes eget hjerte. De skridter langs åen, vandet strømmer hurtigere end sædvanligt efter stormen, det snor sig gennem landskabet som en levende ting. Hun ser, hvordan det glitrer, hvordan det tager imod alt — blade, små grene, skidt — og fører det videre.

Sofia tænker:

Måske er det sådan, jeg også skal gøre, lade tankerne flyde, ikke holde fast i dem alle sammen, men bare give slip.

Senere, hjemme på værelset finder hun en lille notesbog, hun har fået til jul. forsiden er mørkeblå med sølvstjerner, hun har ikke brugt den før, hun åbner den. Papiret dufter nyt, lidt støvet, hun tager en blyant og skriver i store, klodsede bogstaver:

Hjertefloden

Hun sidder lidt, ser på ordet, så begynder hun at skrive, ikke pænt, ikke for nogen andre — bare det, der dukker op.

Hun skriver om stormen, om hesten, om den måde vinden lød som hendes egne tanker, om hvor svært det er at være rolig, og hvor rart det føles, når det lykkes.

Hun skriver om Marie, om Lasse og om Nelli, der altid ved, når hun har brug for, at nogen bare er der. Hun skriver, indtil hånden bliver træt og da hun lukker bogen, føles hovedet lettere — som om nogle af tankerne er flyttet fra hende og ned på papiret.

Hun stiller bogen på natbordet, den ser lille ud, men den skinner næsten i skæret fra gadelampen.

Den nat vågner hun et øjeblik og ser, at rummet er badet i et mildt, blåligt lys.

På væggen, lige over sengen, flyder et mønster — som om skyggerne selv er blevet vand, hun sætter sig op og der, i lyset, ser hun en flod.

Den snor sig stille gennem engen, vandet glitrer, og i det flyder små ord, som om de har løsrevet sig fra papiret.

Hun genkender nogle af dem: mod, lys, åndedrag, ro.

Hun ser, hvordan floden bevæger sig gennem mørket uden at forsvinde, den bliver ikke væk, den bliver bare ved.

Hesten står på bredden og ser på hende, den nikker langsomt, som om den allerede vidste, at det ville ske. Sofia rejser sig, går hen til vandet, og da hun lægger hånden ned, føles det som noget varmt og levende.

“Dette er din hjerteflod,” siger en stemme, rolig som vandet selv.

“Her kan alt, du bærer, flyde frit, intet drukner, alt forvandles.”

Hun smiler og da hun vågner næste morgen, ligger notesbogen åben på natbordet — og på siden, hvor hun sluttede, har en dråbe vand efterladt et lille utydeligt aftryk.

Kapitel 7 – Modets have



Det regner ikke mere, luften er klar, som om verden har taget et langt bad, solen hænger lavt, og alt udenfor gløder i guld. Sofia står i køkkenet med mor og Mia og hjælper med at skære frugt til aftensmaden.

”Skal du skrive i din bog i aften?” spørger mor med et lille smil.

Sofia ser op. ”Hvordan ved du det?”

”Du ser sådan ud, som når man tænker på noget vigtigt.”

Sofia smiler og tørrer hænderne.

Hun kan godt lide, at mor ikke spørger hvad hun skriver, bare om hun gør det, nogle ting er rare at have for sig selv.

Da huset bliver stille, åbner hun Hjertefloden igen, hun skriver om alt det, hun har set — om stormen, om hesten, om den mærkelige ro, der blev tilbage, hun skriver om floden, hun så i nat, og ordene, der flød i vandet.

Måske er tanker som frø, skriver hun, de spirer kun, hvis man lægge dem i jorden, hun lukker bogen, lægger sig på ryggen og lader blikket vandre mod loftet.

Mørket føles ikke tungt længere, det føles levende og let og da hun glider ind mellem vågen og drøm, mærker hun det igen — det blide sug, som en hånd af luft, der trækker hende ind i noget varmere.

Hun åbner øjnene, hun står ved floden, vandet flyder stadig stille, men bredden er forandret.

Jorden er mørk og fugtig, og små spirer skyder op, dér hvor hendes ord flød i går.

Hun knæler ned og ser på dem, små grønne blade, tynde som papir, men stærke nok til at bryde gennem jorden, den hvide hest står tæt ved og ser til. ”Er det mig, der har gjort det?” spørger Sofia.

”Du har plantet mod,” svarer stemmen fra luften. ”Og mod vokser, når man passer på det.”

Sofia smiler, hun rører ved jorden, og straks skyder nye planter frem, nogle har blomster som stjerner, andre lyser svagt, som om de indeholder drømme.

Hun går mellem dem, hver gang hun tager et skridt, mærker hun en ro i brystet, som om noget varmt flytter sig fra jorden op gennem hendes krop.

"Hver tanke, du tør se," siger stemmen, "bliver til noget levende."

Sofia ser sig omkring, engen er blevet til en have - hendes have.

Midt i den står et træ, højt og roligt, med blade, der blinker i tusind farver, hun lægger hånden mod stammen og mærker pulsen i den, den slår langsomt, i takt med hendes egen.

Da hun vågner næste morgen, dufter hendes værelse mærkeligt sødt - som regn og grønne blade.

Nelli logrer i søvne, Sofia sætter sig op og ser, at en enkelt grøn fjer ligger på dynen, hun tager den op, den er blød og glat, som et blad forklædt som noget andet.

Hun lægger den mellem siderne i Hjertefloden og hvisker:

"Mod vokser."

Og i det øjeblik føler hun, virkelig modet vokser.

Kapitel 8 – Dagen hun tør tale



Det er mandag morgen, lyset fra solen glider ind gennem gardinet som et tyndt lag guld.

Sofia sidder ved køkkenbordet med sin morgenmad, men hun spiser langsomt, tankerne vandrer omkring, mor står med håret i en rodet knold og smører madpakker, Mia synger lavt for sig selv, mens hun maler et hjerte på sin serviet med blå tusch.

"Mor," siger Sofia, stille, mor ser op. "Ja, skat?"

Sofia åbner munden, men ordene sidder fast, det føles som at prøve at tale med en hånd foran hjertet.

Hun tager en slurk juice, kigger ud af vinduet, solen glimter i dugdråberne på hegnet.

Hun tænker på sin have i drømmen — hvordan planterne kun voksede, når hun turde røre ved dem.

"Mor..." prøver hun igen, mor lægger smørkniven fra sig.

"Er der noget, der går dig på?"

Sofia nikker, "Jeg får... sådan nogle tanker om alt muligt, nogle gange bliver det så meget, at jeg ikke kan sove og jeg får ondt i maven. Jeg ved ikke, hvorfor."

Mor siger ikke noget i starten, hun sætter sig bare ved siden af Sofia.

"Er det tanker, der gør dig bange?"

Sofia nikker igen, tårerne presser sig på, men hun tørrer dem hurtigt væk.

"Jeg prøver at lade være, men det er som om, de bare bliver større, jo mere jeg kæmper med dem."

Mor lægger armen om hende.

"Åh, skat... Jeg tror, mange har det sådan, du er ikke alene i det, nogle tanker larmer mere end andre, men du kan altid komme og sige det til mig."

Sofias skuldre falder lidt, "bliver du så ked af det?"

"Nej," siger mor og smiler svagt, "jeg bliver glad, når du fortæller mig det. Det betyder, du stoler på mig," de sidder længe sådan, radiolyden i baggrunden er lav og blid, Mia nynner stadig for sig selv og verden føles for en gangs skyld stille på den gode måde.

Senere i skolen føles dagen lettere, Marie lægger armen om hendes skulder i frikvarteret, bare fordi.

De snakker om weekend, heste og kage, og Sofia opdager, at hun faktisk griner uden at tænke over det.

Hun mærker noget nyt i kroppen - en slags blød styrke, som ikke larmer.

Den aften falder hun hurtigt i søvn, hun mærker næsten ikke overgangen, men da hun åbner øjnene, er hun allerede der - i haven, lyset er varmt, og luften dufter af regn og honning, planterne omkring hende står højt, frodige og levende, floden løber stadig, men nu er vandet klart som glas.

Midt i haven vokser træet, og det bærer frugt, lyse, gennemsigtige frugter, der skinner som små lanterner.

Sofia går tættere på, hun ser, at der står ord indeni frugterne - svagt, som lys under hud.

Tillid Åndedrag Ro Tale.

Hun lægger hånden på en af frugterne, og et varmt lys strømmer op gennem armen, hun hører en stemme, rolig som altid:

"Når du taler, bliver mørket til lys.

Når du deler det, bærer det frugt."

Hun smiler, og for første gang føles hendes drømmeverden ikke som et sted, hun flygter hen; men som et sted, hun vender hjem til.

Da hun vågner næste morgen, står solen allerede højt, hun sætter sig op, og Nelli slikker hendes hånd, på natbordet ligger Hjertefloden åben, og i margen, hvor der ikke stod noget i går, har blyanten efterladt en fin, tynd streg - som om nogen, eller noget, har skrevet videre i søvne:

"Du er vokset."

Sofia smiler og for første gang i lang tid føler hun sig helt i live.

Kapitel 9 – Mellem verdenerne



Dagen starter som alle andre, alligevel føles alting anderledes. Sofia cykler i skole med vinden i håret, og for første gang lægger hun mærke til, hvordan lyset rammer alt – tagene, gruset, hendes egne hænder, alt virker klarere, som om verden har fået en ny farve. I frikvarteret hjælper hun Marie med at finde et viskelæder, og de ender med at grine, fordi det ligger lige foran dem, lyden af latteren bliver hængende i luften som små klokker, den ringer inde i hendes bryst længe efter.

Hun tænker på, hvordan det føltes at sige tingene højt til mor, hvordan noget i hende har løsnet sig – som en knude, der endelig gik op og midt i det hele mærker hun noget underligt: et svagt sug i kroppen, som et ekko fra drømmeverdenen.

Det er ikke skræmmende, bare en påmindelse om, at den stadig findes.

Efter skolen rider hun ud på Lasse, vinden er mild, og marken er dækket af gyldent efterårslys.

Hun læner sig frem, mærker rytmen under sig – slagene fra hestens hove, der føles som hjerteslag.

Da de når bakken ved skoven, stopper hun og ser ud over landskabet, floden bugter sig i det fjerne, et sted langt dernede glitrer noget i lyset.

Hun kunne sværge på, at hun ser sin egen drømmeflod sno sig gennem engen, det giver et stik af varme i brystet.

Hun lukker øjnene, vinden leger med hendes hår og hun forestiller sig, at hun trækker vejret gennem jorden, at hver indånding samler verden inden i hende.

Og så hører hun det, en svag, velkendt stemme, som bæres af vinden: "Du er både her og dér, du bærer begge verdener i dig."

Hun åbner øjnene og et kort sekund glider alt sammen, lyset på marken bliver det samme som i haven, træerne får farver, hun aldrig har set før, luften dufter af jord og honning og foran hende står hesten - den hvide - med sin manke af lys.

Lasse står der stadig rolig og virkelig, de to heste ser på hinanden, et glimt går mellem dem - som et spejl.

Sofia forstår pludselig, at de er den samme kraft, den ene af kød og blod, den anden af drøm og mod.

Hun smiler, "jeg er ikke bange længere," hvisker hun, "eller... jeg er det stadig lidt; men det gør ikke noget."

Den hvide hest træder tættere på, et glimt af lys rører hendes hånd, og så forsvinder den langsomt, som dug i sol.

Den aften falder Sofia hurtigt i søvn og da hun vågner næste morgen, føles hendes hjerte stille og stort.

Hun åbner vinduet, luften er kølig, men dufter af jord og æbler, Mia griner nede i køkkenet, og mor kalder, at morgenmaden er klar.

På skrivebordet ligger Hjertefloden, hun åbner den, finder siden fra i går og midt på papiret ligger et gyldent hår fra hestens hale, hun rører ved det og det sitrer svagt i fingerspidserne.

Hun tager blyanten og skriver: "Jeg troede, jeg skulle vælge mellem verdenerne; men de bor begge i mig, når jeg trækker vejret, mødes de."

Hun lukker bogen, tager Nelli i snor og går ud i den klare morgen.

Kapitel 10 – Lyset vender hjem



Det er søndag, luften dufter af regn og æbletræer, Sofia og mor hænger vasketøj i haven, mens Mia leger med Nelli i græsset, alt er roligt, verden summer lavt, som et dyr, der sover trygt.

Sofia hænger et lagen op, og vinden puster det op som et sejl, hun ser på det, og et øjeblik ligner det en sky, hun tænker på stormen, på skyggerne, på floden og på haven, der stadig vokser i hendes drømme.

Hun mærker et stille smil brede sig, hun ved, at alt det stadig findes inde i hende, ikke som noget, der truer, men som noget, der lever. Mor synger lavt for sig selv, sangen blander sig med lyden af fugle, og Sofia mærker en ro, der føles dybere end stilhed, som om hendes tanker endelig taler samme sprog som hjertet.

Senere, på værelset, tager hun Hjertefloden frem igen, hun bladrer gennem siderne – ser sine egne skriblerier, sine gamle frygtord, sine nye håbsord, hun finder et tomt stykke og skriver: "Jeg er ikke bange for mine tanker mere, de er bare historier, der gerne vil fortælles, nogle er stille og nogle larmer; men alle flyder i samme flod."

Hun sidder længe og ser på ordene, så får hun en idé.

Mandag tager hun bogen med i skole, hun viser den ikke til nogen i starten – holder den bare i tasken, som noget hemmeligt og varmt. I billedkunstlokalet skal de tegne noget, "der bor inde i dem," siger læreren.

De andre tegner huse, hjerter og dyr. Sofia tegner en flod snoet, fuld af gyldne strejf af lys og i vandet flyder små ord som blade.

Marie læner sig frem "den er vildt flot," siger hun, "hvad betyder de ord, der flyder rundt?"

Sofia trækker vejret ind, tøver ikke så længe som før,

"det er mine tanker," siger hun, "de flyder bare og jeg prøver ikke at holde fast i dem længere."

Marie nikker, "det lyder ret smukt."

Og i det øjeblik mærker Sofia det igen – det lille lys inde i brystet, der ikke brænder, men gløder.

Den aften, da hun lægger sig, kommer tankerne igen; men de føles anderledes nu - som små stemmer, der taler roligt i mørket, hun hører dem, nikker, og lader dem flyde forbi.

Hun lukker øjnene og da hun glider ind i drømmen, står hun igen ved floden, den flyder stille gennem haven.

Træet står der stadig, tungt af frugt, og himlen spejler sig i vandet og den hvide hest græsser fredeligt på bredden, Sofia går hen og lægger hånden mod dens hals.

"Jeg tror, jeg forstår det nu," siger hun.

"Der er ikke en verden for frygt og en for fred.

Der er bare én verden og jeg er en del af den."

Hesten nikker.

Floden glimter.

Et lys rejser sig fra vandet og flyver som små stjerner ud i mørket.